

Arrest

nr. 115 314 van 9 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 november 2013 waarbij het verblijfsrecht wordt ingetrokken. Deze beslissing werd op diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 december 2013 om 10 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VERVENNE die loco advocaat T. VAN MALDERGEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 8 juli 2000 huwde de verzoekende partij met mevrouw B.V.W..

Op 15 december 2000 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 14 mei 2001 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 23 februari 2006 werd het huwelijk van verzoeker nietig verklaard bij arrest van het Hof van Beroep met rolnummer 2005/AR/603.

Op 20 september 2006 besliste de verwerende partij om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij. Tevens werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissingen werden nooit aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 10 februari 2010 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een C-kaart.

Op 21 november 2013 bij haar terugkeer uit Marokko werd de verzoekende partij op de luchthaven van Zaventem tegengehouden en ter beschikking gesteld van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op diezelfde dag werd hem een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats ter kennis gebracht.

Op 22 november 2013 werd aan de verzoekende partij een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht ter kennis gebracht. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de voorwaarde van het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

2.2.2.1. In zoverre de verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van de beslissing waarbij het verblijfsrecht wordt ingetrokken, moet worden opgemerkt dat de eerste zin van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor vorderingen tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel. Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet – , dan nog toont de verzoekende partij niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. Immers heeft de verzoekende partij er voor geopteerd om een procedure tegen de verwijderingsmaatregel in te leiden bij de Rechtbank van Eerste Aanleg en deze heeft de schorsing gelast van de verwijderingsmaatregel schorsen tot de verzoekende partij de kans kreeg om een procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te leiden.

Verder kan ook nog worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet alert en diligent heeft gereageerd.

De verzoekende partij betwist niet dat ze van de bestreden beslissing in kennis werd gesteld op 22 november 2013. In de plaats van onmiddellijk een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid aanhangig te maken bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de verzoekende partij zich eerst gericht tot de Rechtbank van Eerste Aanleg. Op 26 november 2013 heeft de Rechtbank van Eerste Aanleg, zoals hiervoor reeds vermeld, beslist om de beslissing tot verwijdering uit het Rijk te schorsen tot de verzoekende partij de kans kreeg om een procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te leiden. Evenwel heeft de verzoekende partij dan nog niet meteen een vordering tot schorsing ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid, doch heeft zij nog getalmd tot 4 december 2013 om haar vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid per aangetekend schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe te sturen.

De Raad wijst op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, welke luidt als volgt:

“(...)Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak

evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

Door elf dagen te wachten alvorens een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen, heeft de verzoekende partij niet alert en diligent gereageerd.

Uit het geheel van voormelde vaststellingen volgt dat de voorliggende vordering niet voldoet aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Er is derhalve niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

J. CAMU